

1. Waarom een koor op de bouwplaats?

Herman van Veen maakte eens een liedje over vroeger. In dat liedje gaat het over zingende bouwvakkers. 'Hilversum 3 bestond nog niet, maar ieder had zijn eigen stem. Van elke steiger klonk een lied: van Paljas, of Jeruzalem.' Hier, in Ezra 3, zijn ook bouwvakkers aan het werk, terwijl de Psalmen klinken. Na een paar maanden van voorbereiding is het dan eindelijk zover: de bouw van de tempel gaat beginnen. En bij de tempel is het net als bij elk ander gebouw: het begint met de fundering. Wat gebeurt er? Als de bouwers klaarstaan om aan het werk te gaan, wordt er een heel orkest opgesteld, samen met een tempelkoor. Vers 10: 'Terwijl de bouwers de fundamenten van het heiligdom van de HERE legden, stelden de priesters, gekleed in ambtsgewaad, zich op met trompetten, en de Leviëten, de nakomelingen van Asaf, stelden zich op met cimbalen, om de HERE te prijzen volgens de aanwijzingen van David, de koning van Israël. Zij dankten en prezen de HERE, en ze zongen in beurtzang: 'Hij is goed, eeuwig duurt Zijn trouw aan Israël.'" En dat zingen, dat is aanstekelijk! Vers 11: 'Heel het volk begon daarop luid te juichen en de HERE te prijzen omdat de fundamenten van de tempel van de HERE werden gelegd.' Terwijl de bouwers bouwen, zingt het koor, speelt het orkest en juicht de hele menigte. Geloof maar dat de bouwers ook meegejuicht hebben, zou het niet? Waarom gebeurt dat op deze manier? Wij zouden dat anders doen: eerst dat gebouw bouwen, dan wordt er gewerkt, op een vieze bouwplaats, door mensen met overalls aan. En dan, daarna, als alles klaar is en netjes schoongemaakt, dan zouden we een zangkoor laten komen, en een orkest. Dan zou iedereen met prachtige kleren aan komen kijken hoe het geworden is. En dan zou er een schitterende dienst zijn. Maar hier is dat niet zo! Onder het bouwen wordt er gezongen. En onder het zingen wordt er gebouwd. Hier is een volk zingend aan de slag! God wordt gedankt, lezen we. Vers 11: 'Zij dankten en prezen de HERE, en ze zongen in beurtzang: 'Hij is goed, eeuwig duurt Zijn trouw aan Israël.'"

2. De dienst aan God omvat ons héle leven!

Waarom gaat dit zo samen? Dat bouwen, waarom wordt dat zo omgeven met een loflied? Dat komt, omdat dit praktische werk gedaan wordt tot lof en eer van de allerhoogste God! Deze mensen beseffen héél duidelijk, dat ze niet zómaar aan het werk zijn, maar dat ze voor GóD aan het werk zijn! Wij halen het vaak uit elkaar: het gewone leven, en het godsdienstige leven. Op zondag ben je kerklid, en dat ben je met hart en ziel, je geniet van de diensten en van het zingen, en op maandag ben je gewoon weer op je werk, en dan lijkt die zondag heel ver weg. Zo vaak lijken dat twee gescheiden werelden. Maar hier wordt gebouwd en gezongen, en dat komt vloeiend bij elkaar. Misschien denkt u nu: 'Ja, dat is wel waar, maar hier gaat het ook om de bouw van de t mpel. Dat is ook een heilig werk. Maar ander werk is vaak zo onheilig, zo gewoon.' Inderdaad, het gaat hier om de tempel. Maar we hebben ook, aan het begin van de dienst, gehoord wat Paulus schrijft aan de Kolossenzen, hoofdstuk 3 vers 16 en 17: 'Laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel

uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft. Doe alles wat u zegt of doet in de naam van de Here Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door Hem.'

'Alles wat u zegt of doet': dat is dus ook: op het werk! En het ook: in de studie. En het is ook: in het huishouden. En het is ook: in je vrije tijd. 'Alles wat je zegt of doet, doe dat in de naam van de HERE Jezus, terwijl u God de Vader, dankt door Hem!'

Ons hele leven bestaat in feite uit het bouwen voor God. Je bouwt mee aan de samenleving, en dat doe je: voor God. Je bouwt mee aan de kerk, en dat doe je voor God. Je zet je in in je familie, en dat doe je: voor God! En als je woensdag gaat stemmen, dan doe je dat: voor God!

Hoe zit dan praktisch? Nou, elk beroep draagt als het goed is iets bij, iets nuttigs, aan de samenleving. Als dat niet zo is, dan kun je beter stoppen met zo'n beroep. Dan verdoe je je tijd. Maar ook als je bijvoorbeeld werkt voor een frisdrankenfabriek, dan draag je een steentje bij aan de samenleving: met elkaar hebben we voedsel nodig. Denk je dat God zo heilig is dat Hij niets te maken heeft met een frisdrankfabriek? God is de God van ons hele leven. Ook van ons werk! Hij wil dat we als mensen een samenleving vormen waarin al die beroepen een plaats hebben. En temidden van die samenleving roept Hij ons om ons werk te doen 'in de naam van de Here Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door Hem.'

Kunnen de mensen om u heen morgen merken dat u vandaag in een dankdienst was? Een dankdienst voor het Heilig Avondmaal, waarin we danken voor het offer van Christus? Kunnen ze het aan u merken, dat u verwonderd bent over uw Messias, die leed en stierf aan het kruishout van Golgotha, voor u, voor jou? Of klaagt u morgen weer over de post die zo laat komt? Roddelt u mee over een collega die ook echt vervelende trekjes heeft? Loop jij de kantjes eraf in het groepje waarmee je samen een werkstuk moet maken? U voelt wel aan: dat k n niet! Dat rijmt niet! Als we lezen over dit koor op de bouwplaats in Jeruzalem, dan geeft ons dat een hele nieuwe blik op ons leven, op ons werk, op al die heel gewone dingen, beslommeringen van alledag. Dit werk op die bouwplaats in Jeruzalem wordt geheiligd door de muziek. En zo wordt ons hele leven, en ook ons werk, geheiligd door Jezus Christus, en door de dankzegging voor Zijn offer aan het kruis.

U moet het gewoon niet toelaten, dat een deel van uw leven buiten de glans van Gods liefde komt te liggen. Breng uw hele leven voortdurend in het zonlicht van Gods genade, met alles erop en eraan! Als u nou 's morgens gaat bidden, neem dan met God de dag door. 'HERE, U weet dat ik een moeilijk gesprek moet gaan voeren vandaag. Help mij daarbij, en help ook mijn gesprekspartner om dat gesprek met mij te voeren.' 'HERE, U weet dat ik vandaag onverwacht geconfronteerd kan worden met moeilijke dilemma's op mijn werk. Geef mij het inzicht dat ik op dat moment doe wat Jezus zou doen. Leid mij door de Heilige Geest.' Zo laat je het licht van God schijnen op je hele leven.

En laat dan ook de muziek maar met je meegaan! Op je werk of op straat mag je óók gerust een Psalm fluiten, of een Opwekkingslied. Je hoeft je daar niet voor te generen! Je hoort weleens een klein kind over straat lopen en heel hard zingen: 'Jezus is de goede Herder.' Dat is de onbevanging die we allemaal nodig hebben. Zingend mogen we verder gaan. Zingend aan de slag.

3. Ook voor verdriet is er plaats bij God

Maar: in Ezra 3 wordt er niet alléén maar gezongen, en er wordt niet alléén maar gedankt. Want tussen die al die juichende mensen staan ook húlende mensen. Vers 12: 'Veel priesters, Levieten en familiehoofden, de ouderen die de eerste tempel nog hadden gezien, huilden luid toen voor hun ogen de fundamenten van de tempel werden gelegd, maar vele anderen juichten en jubelden. Juichen en huilen waren niet meer te onderscheiden, het gejubel was zo sterk dat het tot op grote afstand te horen was.'

U kunt daarover nog meer lezen in Haggai 2. Dit waren ouderen, die het nog precies wisten: hoe geweldig, en groots en schitterend die éérste tempel was, ooit gebouwd door koning Salomo. Ruim vijftig jaar geleden is die tempel verwoest. Zij zien nu deze fundering, en als ze het vergelijken met vroeger, dan stelt het niets voor. Natuurlijk, ze zijn blij dat er weer gebouwd wordt, maar het is zo'n achteruitgang... Zoals vroeger wordt het nooit meer. Nooit!

Komt dat eigenlijk ook niet heel dichtbij? Bijvoorbeeld als je denkt aan de kerk? Hoeveel kerken zijn er al niet gesloten, of zelfs gesloopt? De Koninginnekerk in Rotterdam... hoeveel ouderen hebben daar niet een foto van hangen thuis, of een pentekening? Veel ouderen vertellen me hoe ze stonden te huilen toen hij werd gesloopt. Of kijk naar de politiek. In 1963 stemde de helft van de bevolking op een christelijke partij. En nu...?

Mij persoonlijk grijpt het vaak aan bij begrafenissen: opa en oma waren gelovige mensen, de kinderen kennen het nog uit hun jeugd, en de kleinkinderen weten niets meer van de Bijbel. Als je terugkijkt, dan is er heel veel reden om te huilen. En het is ontroerend, dat daar in Jeruzalem ook ruimte voor is. Het wordt genoemd, hier in Ezra 3, het wordt niet verzwegen. En het wordt ook niet veroordeeld. Er zijn mensen die huilen, maar er zijn óók mensen die juichen. En wat staat er dan in vers 13?

'Juichen en huilen waren niet meer te onderscheiden.' Dit is één volk, één gemeenschap, en er wordt gehuild en er wordt gejuicht. Dat mag, dat kan.

4. Maar God bemoedigt ons!

Maar... we lezen in Haggai 2, dat God Zijn volk ook bemoedigt. Natuurlijk, je kunt soms huilen over wat verloren is gegaan, maar toch roept God je om verder te kijken. Terwijl dit alles aan de gang is, moet de profeet Haggai een boodschap doorgeven van de HERE: 'Zeg tegen Zerubbabel, zoon van Sealtiel en gouverneur van Juda, en tegen Jozua, zoon van Josadak en hogepriester, en tegen wie er van het volk nog over zijn: "Wie van jullie heeft deze tempel nog in zijn vroegere luister gezien? En hoe ziet hij er nu uit? Jullie denken zeker dat het niets meer kan worden!" Maar houd vol, Zerubbabel – spreekt de HEER –, houd vol, Jozua, zoon van Josadak en hogepriester; jullie allen, bewoners van dit land, houd vol! – spreekt de HEER. Werk door, Ik ben bij jullie – spreekt de HEER van de hemelse machten. Want dit zegt de HEER van de hemelse machten: Nog een korte tijd, een ogenblik slechts, en Ik zal de hemel en de aarde, de zee en het land doen beven. Alle volken breng ik in beroering, hun schatten zullen Mij toevallen en Mijn huis zal Ik vullen met pracht en rijkdom – zegt de HEER van de hemelse machten. Het zilver is voor mij en het goud is voor mij – spreekt de HEER van de hemelse machten. De luister van deze tempel zal groot zijn, nog groter dan voorheen – zegt de HEER van de hemelse machten –, en van hieruit zal Ik

jullie vrede en voorspoed geven – spreekt de HEER van de hemelse machten.'

God geeft ruimte voor verdriet, voor tranen, maar tegelijkertijd wijst Hij vooruit! Als je alleen maar teruggang ziet, dan denk je veel te klein van Hem! Want de toekomst is in Zijn handen! Die nieuwe tempel, die zoveel kleiner is dan de eerste, die zal gevuld worden met Zijn luister, met Zijn heerlijkheid, en met Zijn vrede. Die belofte, die is werkelijkheid geworden, vooral toen in die nieuwe tempel, ruim vijf eeuwen later, God Zelf binnenkwam, in de gestalte van Zijn Zoon. Toen werd de tempel gevuld door Zijn aanwezigheid, door Zijn vrede, door Zijn genade. En die genade en vrede van God, die zijn door Jezus Christus uitgevloeid over de hele aarde. Er is een gemeente ontstaan, een wereldwijde gemeente die nog elke dag groeit. Gemiddeld komen er wereldwijd elke dag 61.000 christenen bij.

5. We mogen zingend aan de slag!

Maar ook dat is niet het belangrijkste. Het meest belangrijke is dat Jezus Christus terugkomt. God Zelf staat garant voor een goede toekomst. Uiteindelijk wint de hoop het van de wanhoop, uiteindelijk wint de vreugde van het verdriet. Zo staat het ook in Ezra 3: 'Juichen en huilen waren niet meer te onderscheiden, het *gejubel* was zo sterk dat het tot op grote afstand te horen was.' Het gejubel, dát is wat doorklinkt, tot op grote afstand. De vreugde om wie God Zelf is.

Vanuit deze dankdienst morgen we dat gejubel meedragen, de komende week in, de komende maanden in. Het kan een lied zijn dat we zingen, hardop, met onze mond. Het kan een lied zijn van binnen, in ons hart. Al zingend mogen we aan de slag. Zoals die schippersvrouw, die

zingt in het beroemde gedicht van Martinus Nijhoff, het gedicht dat gaat over de brug bij Zaltbommel. Vanwege dat gedicht is de nieuwe brug bij Bommel ook naar Martinus Nijhoff genoemd. Het gedicht heet 'De moeder de vrouw'.

*Ik ging naar Bommel om de brug te zien.
Ik zag de nieuwe brug. Twee overzijden
die elkaar vroeger schenen te vermijden,
worden weer burens. Een minuut of tien
dat ik daar lag, in 't gras, mijn thee gedronken,
mijn hoofd vol van het landschap wijd en zijd -
laat mij daar midden uit de oneindigheid
een stem vernemen dat mijn oren klonken.*

*Het was een vrouw. Het schip dat zij bevoer
kwam langzaam stroomaf door de brug gevaren.
Zij was alleen aan dek, zij stond bij 't roer,*

*en wat zij zong hoorde ik dat psalmen waren.
O, dacht ik, o, dat daar mijn moeder voer.
Prijs God, zong zij, Zijn hand zal u bewaren.*

Dat is het! Psalmen zingen aan het roer. Je weg gaan, de nieuwe week in, met een lied in je hart. Gods hand zal je bewaren! Amen.